

Chương 2

Dấu tích tình nhân

Có tiếng còi xe ô-tô. Đoan trở dậy. Chắc ba về. Đoan nhảy xuống giường, ra mở cửa. Ba và chị Hạnh đi vào. Chị Hạnh hỏi:

“Chị Bảy đâu không ra mở cổng?”

Đoan trả lời:

“Tối nay chị ấy xin đi coi cái lương”.

Ba nhăn mặt:

“Hèn chi thằng Lành cũng xin đi từ chập tối, báo hại tao phải lái xe mệt ngất người”.

Rồi ba đi lên nhà trên. Đoan hỏi nhỏ chị Hạnh:

“Chuyện ra sao hả chị?”

Chị Hạnh ngó vào mặt Đoan. Đoan không đoán nổi khuôn mặt chị buồn hay vui. Nhưng rồi chị nói:

“Lát nữa đi ngủ, chị nói cho mà nghe”.

Hai chị em đi xuống bếp, chị Hạnh cất mấy gói đồ vào ngăn tủ, còn vài gói chị đưa cho Đoan:

“Cầm lên phòng trước đi, chị thay áo đã”.

Đoan đem mấy gói của chị Hạnh lên phòng, rồi chạy xuống. Chị Hạnh đã thay xong áo quần và đang múc nước rửa mặt. Chị bảo Đoan đưa hộ chị cái khăn. Đoan cũng nhúng tay vào thau nước với chị. Chị Hạnh nói:

“Nãy giờ me có nói gì về chị không?”

Đoan định nói me nói chị nhục nhã còn hơn con chó. Nhưng Đoan gượng lại kịp. Chắc Đoan có nói ra chị Hạnh cũng nghe me nhiếc mắng quen rồi mà. Từ ngày chồng chết, làm điều lầm lỗi và bị mẹ chồng chị đuổi về, chị sống hết sức dửng dưng. Chỉ có Đoan hiểu và thương cái vẻ dửng dưng của chị. Chị Hạnh thường nói: “Bây giờ còn trẻ, chị không ham sống, đề đến ba mươi, bốn mươi vào nhà tu sao?” Chị nói và cười, chị coi chuyện vào nhà tu như một chuyện hết sức tức cười vậy. Đoan lấy cái khăn sạch lau khô tay đợi chị Hạnh. Chị Hạnh bảo:

“Em lên trước đi, chị lên bây giờ đó”.

Đoan hỏi:

“Ba có nói gì chị không?”

Chị Hạnh nhún vai:

“Bảo như mọi lần, mày đừng làm xấu gia đình nữa, hãy từ bỏ ngay mấy thằng bạn trai bằng tuổi ba mày đi”.

“Ba không nhắc gì đến Ngọc”.

“Có, ba nói, muốn ở goá một lần nữa sao mà vớ vào nó”.

Đoan cười:

“Nếu ba me biết em cũng vớ một tên lính như chị thì ba me kêu thét lên”.

“Kêu gì, của em là sĩ quan, của chị thượng sĩ”.

Đoan cười, Hạnh cũng cười. Ngọc vừa là bạn, vừa là phụ tá gì đó của Hiền ở đơn vị. Hai chị em đi lên phòng. Hạnh tắt đèn, Hạnh nói với em là tắt cho đỡ chói mắt. Đoan nằm bên chị, nghe ngóng tiếng ba me ở phòng bên. Hạnh bảo: “Ông bà lại chửi chị đó”.

Đoan khoe với chị:

“Em vừa nhận được thư của anh Hiền”.

Giọng Hạnh vui mừng:

“Hiền về thế nào Ngọc cũng về, Hiền có nói gì về Ngọc không?”

Đoan trả lời không nghe nói. Chị Hạnh thở dài: “Nhưng hôm đó chị cũng cứ đi đón”. Đoan làm thinh. Chị Hạnh nằm úp sấp, Đoan hỏi nhỏ:

“Bà mẹ chồng của chị nói sao?”

Hạnh chán nản:

“Chả nói sao được chị, nhưng mia mai và hần học lắm”.

Đoan lại nói:

“Me chỉ hão huyền, bảo chị làm thế ba me mang tiếng”.

Chị Hạnh cười:

“Mang tiếng à? Sao không cầm dao giết chị đi”.

Đoan rùng mình, nghĩ tới sự liều lĩnh của chị mà phát ngán. Chị Hạnh đã nhiều lần liều lĩnh như thế. Mặn có, nhạt có, ba me không làm sao hơn, đành có thái độ bỏ bê, nhất là me, ghét bỏ chị Hạnh ra mặt. Một lần ba bắt gặp chị Hạnh đi với một người đàn ông, về nhà ba mắng chị. Chị làm thinh, ba cấm chị, chị dạ. Nhưng ngay hôm sau ba vào rạp ciné đã gặp chị cùng người đó ngồi xem, nói cười như không. Đoan đoán tuy la mắng nhưng ba có phần hiểu chị Hạnh, còn me, me là đàn bà, me hẹp hòi hết sức.

Chị Hạnh lại hỏi Đoan: “Bao giờ Hiền về?” Đoan bảo: “Chủ nhật”. Chị Hạnh nói ngủ đi. Đoan nhắm mắt, nhưng nằng trăn trọc mãi.

Mỗi tình của Đoan và Hiền thật hết sức tức cười, bởi một sự gặp gỡ cũng tức cười nữa. Một hôm, mẹ bảo Đoan ra chợ mua sắm vật dụng hàng tháng về khoản nhà bếp. Đoan hà tiện leo lên xe buýt, và rủi cho Đoan bị kẻ cắp giật luôn ví tiền. Đoan trông thấy la lên, nhưng vừa lúc đó xe dừng lại một trạm, kẻ cắp nhảy xuống, chạy biến vào ngõ mất dạng. Đoan đang ngẩn ngơ thì nghe tiếng nói của một người đàn ông ở phía hàng ghé sau: “Cô mất bao nhiêu?” Đoan vừa tức giận vừa lo sợ, không trả lời được; chỉ ứa nước mắt. Trong ví của Đoan có thể kiểm tra, có giấy chứng chỉ văn bằng và những giấy tờ quan trọng. Người đàn ông hỏi Đoan tên là Hiền, và chính Hiền đã lo hết, việc trình tại Cảnh sát làm đơn cho Đoan, và hai người quen nhau. Hiền tỏ tình cũng rất chớp nhoáng. Thật cứ như là tiểu thuyết í.

Đoan trần trọc mãi, đồng hồ điểm ba giờ sáng nàng vẫn chưa ngủ, hết nghĩ tới Hiền, nàng lại nghĩ tới hoàn cảnh của chị Hạnh. Đoan đã chứng kiến mỗi tình của chị Hạnh và Ngọc nhưng vắng Ngọc rồi, chị vẫn cặp bồ như thường. Đoan rất ngạc nhiên về điều này của chị Hạnh. Nhiều lần hai chị em tâm sự, Đoan có hỏi thì chị cười: “Em chưa thể hiểu được đâu, chuyện phức tạp lắm”. Chị Hạnh đã có chồng, người có chồng rồi nghĩ ngợi và hành động khác khi con gái chẳng? Nhưng chị Hạnh còn trẻ, còn đẹp, theo ba mẹ phải thủ tiết thờ chồng thì thật tức cười. Một lần bên chị Hạnh, Đoan nói với mẹ: “Mẹ có ở hoàn cảnh của chị Hạnh đâu mà mẹ biết”. Tức thì Đoan bị một cái tát và mẹ nghiêng rằng: “À, mày mong ba mày chết cho mẹ mày ở goá phải không?” Tiếng ở goá của mẹ làm chị Hạnh cười nhạt. Nhưng mẹ không hề đuổi chị Hạnh ra khỏi nhà, vì chị Hạnh có tiền gửi mẹ, và mẹ vẫn lầy đi đánh tứ sắc. Chị Hạnh biết điều đó nhưng không nói. Cũng như Đoan, Đoan rất khổ tâm về tính mê cờ bạc của mẹ. Ba mẹ vì thế mà xô xát hoài. Ít khi ba mẹ đi chơi với nhau, vì mẹ luôn luôn có mặt ở các sòng bạc.

Ba mẹ chưa biết mỗi tình của Đoan, nhưng rồi cũng sẽ biết. Đoan có tránh được trường hợp của chị Hạnh không? Đoan nhớ một lần ba bắt gặp lá thư của Hiền gửi cho Đoan, nhưng ba không đọc mà chỉ nói: “Con coi chừng, trông chị Hạnh đó thì biết”. Đoan nghĩ khi ba nói câu đó ba vừa ghét vừa thương chị Hạnh đứt ruột. Chị Hạnh thì nói với Đoan là chị sẽ lấy Ngọc, nhất định. Còn gia đình bên chồng, chị nói họ có phải là chồng chị đâu, và chị sống cho chị chứ không phải cho họ. Cũng như Hiền, Hiền vẫn thường nói với Đoan: “Em nhiều mặc cảm quá, đi với anh cũng sợ người ta thấy, em sống cho em hay cho thiên hạ đó”. Đoan nũng nịu trả lời: “Em sống cho anh”.

Em sống cho anh đó, Hiền! Đoan thầm nhắc mãi. Nàng nghĩ tới ngày Chủ nhật tới, Đoan sẽ đi đón Hiền, có thể chị Hạnh cũng đi. Không sao, nhưng chắc gì có Ngọc. Chị Hạnh sẽ phải nhìn thấy hạnh phúc của Đoan và phải mừng cho Đoan. Nghĩ thế, Đoan muốn thức chị dậy để nói chuyện, nhưng chị Hạnh ngủ say quá... Cùng lúc đó Đoan bỗng nghe ngực mình đau nhói, rồi tâm hồn nàng

bỗng hoang mang. Cái gì đang lên vào hồn nàng, đem sự buồn phiền cho nàng. Không đâu, chắc tại đêm nay Hiền cũng đang nhớ về mình đó. Đoan nhủ thầm và nhắm mắt lại...

Nụ cười và môi hôn của một đêm già biệt như còn thom mãi trong hồn Đoan. Đoan đã dựa vào ngực chàng trên ghế đá. Hiền hôn lên mớ tóc mun của Đoan: “Em yêu anh mãi chứ Đoan?” “Em yêu hoài hử”. “Nhỡ anh chết thì sao? Anh là lính mà”. Đoan trả lời không ngập ngừng: “Thì em sẽ đi tu, em sẽ không yêu ai nữa”. Hiền nói buồn: “Em bé bỏng và ngây thơ quá, đời đâu có giản dị như em tưởng”. Đoan muốn khóc, Hiền cởi áo vét khoác lên người Đoan, hai người diu nhau ra xe. Chiếc se Jeep của chàng vững chắc như chàng. Đoan ngồi dựa vào chàng với tất cả sự nương tựa...

Những vì sao thi nhau nhìn ngó hai người. “Anh sẽ cưới em, nếu năm tới anh còn sống và còn trở về. Năm nay em mười mấy nhi?” “Mười tám, anh quên rồi sao?” “Ừ, tí nữa anh quên con bé khóc trên xe buýt”. Kỷ niệm của Đoan và Hiền đẹp như vậy đó. Và ngày Chủ nhật này nữa, nàng sẽ đi đón Hiền. Đoan sắp đặt cho nàng: mình sẽ mặc áo màu ngà, chiếc áo đi chơi lần thứ nhất với chàng và nhắc chàng nhớ lại... Mình sẽ sắm cho chàng ít đồ dùng để khi chàng đi, khỏi phải nhờ chị Hạnh.

Chị Hạnh trở mình ú ớ. Đoan nằm nhích vào bên trong và ngủ thiếp đi. Nhưng một hai lần tỉnh dậy trong đêm, Đoan mơ hồ nghe tiếng nức nở của chị Hạnh. Đoan ngạc nhiên khi thấy chị Hạnh khóc, vẻ đứng đưng hăng ngày của chị đâu? Đoan nằm quay lưng vào chị, để chị khỏi biết là Đoan vừa thức giấc.

Chị Hạnh lảng xãng sửa soạn với Đoan từ bảy giờ sáng. Mười hai giờ máy bay mới về. Đoan cũng nôn nao hết muốn đợi nổi. Nhưng khi hai chị em ra khỏi phòng thì mẹ đã ngồi lù lù ở phòng khách:

“Đoan, con lại đây me nói chuyện”.

Đoan ngồi xuống ghế, chị Hạnh rút lui vào phòng ngay. Mẹ nhìn Đoan và hỏi:

“Hôm nay con đi đâu mà ăn mặc cẩn thận vậy?”

Đoan nói dối:

“Dạ con đi với chị Hạnh đặt mấy đôi giày và mua vài thứ cần dùng, con sắp tới tháng rồi”. Đoan biết chỉ nói dối cách đó mẹ mới để cho mình đi. Và đúng như thế, mẹ khẽ thở nhẹ:

“Me định bảo hôm nay con ở nhà, ở nhà 12 giờ trưa nay có bác Tham tới ăn cơm, với cả cậu Dũng nữa. Con có biết cậu Dũng với con thế nào chứ?”

Đoan bồi rối:

“Dạ”.

Vậy đi đâu thì đi tới mười một giờ phải về nghe không? Ba mẹ đã bằng lòng đám này rồi đó.

Đoan vào gọi chị Hạnh và kể cho chị nghe. Chị Hạnh cười như không: “Kê, cứ đi, mười hai giờ không thấy mình về, đói bụng cả nhà phải ăn cơm chứ nhin đói đâu mà lo”. Chị Hạnh cười thú vị, kéo Đoan đi ngang qua phòng khách, mẹ không ngó lên, mẹ còn giận chị Hạnh cay đắng.

Lên xe rồi, chị Hạnh mới đùa:

“Hôm nay tha hồ mà mẹ hy vọng”.

Đoan ân hận:

“Em thấy em có lỗi với mẹ quá”.

Chị Hạnh cười khẩy:

“Em có yêu Hiền không đã nào? Em muốn được lòng thằng Dũng hay Hiền?”

Dĩ nhiên lúc nào Đoan cũng muốn được lòng Hiền. Đoan không trả lời, chị Hạnh nói tiếp:

“Chị có mang tiền sẵn đây, nếu có Ngọc nữa càng vui, nếu không thì bộ ba mình cứ việc ăn uống. Đồng ý không?”

Đoan gật đầu. Nàng liên tưởng tới chuyến bay của Hiền, lúc này có thể chàng đã lên máy bay đang bay trên đường về Sài Gòn. Hẳn Hiền cũng nôn nao lắm. Trong thư Hiền viết: Anh nhớ em vô cùng, anh nhớ đến quay quắt và phải xin về thăm em, đáng lẽ ra anh phải dự cuộc hành quân lớn, nhưng anh vừa lập chiến công, nên được nghỉ xả hơi đó. Em có thấy anh lập chiến công là nhờ em không? Đoan cảm động muốn rung rung nước mắt. Chị Hạnh nói: “Mày hồi hận lắm sao?” Đoan nói không, chị Hạnh lắc đầu: “Mày thật ngu như con bò”. Đoan cũng thấy mình ngu và muốn ngu mãi như vậy. Đoan không muốn làm khổ một ai, ba mẹ đều là những người Đoan quý mến và Hiền, Đoan cũng không thể nào thiếu được.

Chị Hạnh đề nghị đi ăn sáng, dạo phố một vòng rồi ra phi trường. Đoan nghe theo lời chị Hạnh mà không thấy vui thích chút nào hết. Nàng đi bên chị mà không nhìn ngắm gì hết, không trông thấy ai hết. Chị Hạnh nhắc lại những kỷ niệm của Ngọc cho Đoan nghe, Đoan cũng đoán rằng chị ra phi trường không hy vọng gặp Ngọc, nhưng muốn nghe được tin Ngọc và nghe tường tận người mang lời nhắn ấy về. Nàng đi đón tiếng nói của Ngọc. Hạnh yêu Ngọc ghé gối, nhiều đêm nằm nghe tiếng súng nổ xa, Hạnh thường đánh thức Đoan dậy và bảo Đoan lắng nghe. Lúc đó Đoan cũng nhớ Hiền, nhưng cả hai chị em đều không nói gì. Ra góc đường Lê Lợi, đầu chợ Bến Thành, chị Hạnh kéo tay Đoan: “Kìa mẹ con Dũng mặc complet nhạt, cà-vạt xám mặt mũi hớn hở”. Đoan lại thấy ân hận: cả hai đứa con gái chỉ làm khổ ba mẹ... Mẹ, liệu có ngày nào mẹ hiểu

chúng con không? Đoan làm bầm như thú tội với mẹ. Chị Hạnh đùa: “Trông thẳng nhỏ bảnh trai há”. Đoan cố mỉm cười, nụ cười của Đoan như mếu.

Đúng mười một giờ hai chị em đã có ở dãy hành lang nơi sân bay. Đoan ù tai vì những tiếng máy bay lên xuống. Khuôn mặt Đoan cũng như khuôn mặt của nhiều cô gái đều rục rờ mong chờ, nhưng vẻ rục rờ của Đoan chỉ thoáng chốc, khi hiện khi biến, nhường cho sự dày vò ray rứt. Hạnh hiểu tâm trạng em, nàng cố đùa cho em vui. Hạnh đã trải qua một đời chồng, dăm ba mối tình bi thảm, nàng hiểu và thương xót sự non dại của em. Trong gia đình chỉ có Đoan là hiểu và thương nàng, và nhiều lần nàng đã nhẫn nhịn nhục nhã vì dòng nước mắt của em.

Mọi người nơi hành lang chột xôn xao lên, chuyến máy bay Nha Trang – Sài Gòn đã hạ xuống. Từng người, từng người đi xuống máy bay. Tiếng reo vui mừng của người đi đón nhận được mặt người thân và trong đó có cả tiếng reo của chị Hạnh: “Kìa Ngọc”. Và chị chạy như bay xuống thang lầu.

Đoan đứng chờ mãi, cho tới người chót ra máy bay, vẫn không có hình dáng của Hiền. Nước mắt Đoan trào ra, nàng đứng lặng dựa vào hành lang: Thế là Hiền không về! Tại sao trong thư chàng nói chắc chắn thế? Dãy hành lang bây giờ chỉ còn có một mình Đoan, chị Hạnh đâu rồi? Chắc chị đang ôm chầm lấy Ngọc, chả ai còn nhớ Đoan ở đây nữa hết. Đoan định đi xuống cầu thang kêu xe trở về thì vừa Ngọc và chị Hạnh lên. Nhưng kia, sao gương mặt chị Hạnh tái xanh thế, chuyện gì đã xảy ra? Đoan đi tới trước mặt Ngọc:

“Anh Ngọc, anh biết tại sao anh Hạnh không vào chuyến này không?”

Gương mặt Ngọc chột tối xuống, chị Hạnh ôm lấy vai Đoan: “Thôi, về đã em”.

Nhưng Đoan đã vùng ra, cầm chặt lấy tay anh Ngọc:

“Anh Ngọc, anh Ngọc, cái gì vậy?”

Đoan hét nhìn Ngọc đến nhìn Hạnh và bật khóc:

“Anh nói đi, anh Ngọc, anh nói đi...”

Ngọc cúi đầu, giọng như muốn lạc:

“Hiền, Hiền đã bị...”

Đoan kêu lên:

“Anh ấy chết rồi chứ gì?”

Không thấy Ngọc trả lời, Đoan sững cả người, nước mắt trào ra, nàng không còn khóc được thành tiếng. Tiếng Hạnh thảng thốt:

“Đoan, bình tĩnh lại đi... anh Hiền...”

“Không, anh ấy chết rồi mà, anh nói anh Hiền chết rồi đi, anh Ngọc”.

Nếu anh chết thì sao? Anh chết thì em vào nhà tu. Em không thể yêu ai được nữa hết. Cô bé ngây thơ tội nghiệp của anh. Đeo gục đầu vào vai chị. Hạnh dịu Đeo ra xe, nàng tưởng Đeo có thể ngắt đi được. Nhưng khi đã ngồi trên xe rồi, Hạnh thấy Đeo bình tĩnh đến phát sợ. Nàng nói với Hạnh: “Anh chị ngồi băng sau đi, em khoẻ rồi, để ngồi trước này cũng được”.

Xe chạy đi, Ngọc choàng tay qua vai Hạnh, hai người cùng ngó phía đằng sau Đeo với mái tóc dài, không nói gì. Một lát Hạnh nói:

“Để chị đưa em về nhà”.

“Không, em muốn nghe anh Ngọc nói về Hiền”. Giọng nàng lạnh lẽo như đá.

Trong một quán rượu, Đeo thỉnh thoảng lại hỏi: “Anh Hiền có nhắn gì với em?” Ngọc đã trả lời hoài nhưng Đeo như quên và hỏi mãi. Hạnh chợt nhớ tới lúc này ở nhà, có lẽ mẹ đang rửa Hạnh ghê lắm, trăm tội đều tại Hạnh. Hạnh gục đầu vào vai Ngọc, giọng yếu ớt: “Lần này anh mang em theo nhé?” Ngọc chỉ siết nhẹ bàn tay Hạnh. Đeo lại hỏi: “Anh Hiền không nhắn gì với em cả ư?”

Không, Hiền có dặn mà, chàng dặn rằng chàng sẽ về, về vì thương nhớ em. Chàng đã lập chiến công cũng vì em... Anh Hiền, anh sẽ về chứ? Nhất định anh chưa chết, anh không chết được đâu, anh lập chiến công mà. Trong quán vừa bật lên một điệu nhạc thật sôi nổi, em muốn nhảy với anh, bàn ghế cũng sẽ nhảy với mình...

“Đeo, em làm gì vậy?”

Hạnh hoảng hốt gọi khi thấy Đeo đứng lên, hai tay run rẩy và nói một mình. Tiếng kêu của Hạnh làm cho Đeo tỉnh lại. Nàng ngồi xuống, đặt tay lên ly nước rồi lại hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn:

“Anh Ngọc, anh Hiền sẽ về chứ?”

“Em cần phải dưỡng sức Đeo ạ, để anh đưa về nhà nhé”. Đeo đưa tay cho Hạnh coi đồng hồ: mười hai giờ. Ba mẹ đang gả chồng cho Đeo ở nhà. Đeo lặng lẽ thu tay vào áo, chị Hạnh nhìn Đeo thương xót, còn Đeo thì Đeo không tin mình mất Hiền, nhưng Đeo không muốn biết gì nữa. Cuối cùng, Ngọc đi với Hạnh đưa Đeo tới nhà một người thân của Ngọc. Lúc này Đeo ngoan và hiền như một con cừ non, nàng chỉ biết khóc.

Tối hôm đó, khi hai chị em trở về, cả Hạnh và Đeo bị một trận mắng nên thân. Đeo lặng lẽ đi vào phòng đóng chặt cửa. Mẹ đứng ở bên ngoài kêu: “Mở cửa Đeo, mà mày muốn chết phải không?” Cả Đeo và Hạnh đều nằm trên giường, không ai trả lời, mẹ lại bù lu bù loa khóc: “Chúng mày giết tao, chúng mày làm tao mất mát còn nhìn ai được nữa...”

Đeo nghe tiếng mẹ khóc mà như nghe một lời ru, nàng mệt mỏi thiếp đi. Chị Hạnh đứng dậy:

“Đeo nó ốm, mẹ để cho nó nằm một tí không được sao?”

“Ôm vì đi chơi với giai phải không? Chúng mày cút đi hết cho rảnh mắt tao”.

Rồi me xìa xói:

“Tao sẽ phá cửa coi chúng bay có trả lời không”.

Nhưng me cũng không phá cửa, me chỉ bù lu bù loa khóc. Một lát mệt lại bỏ vào phòng nằm thõ. Hạnh nhìn em nhắm mắt nằm trên giường, nàng cúi xuống vuốt tóc em, Đoan chọt mở mắt sừng sốt. Hạnh ôm lấy em và cũng khóc. Bên ngoài tiếng gió và cả tiếng mưa. Đoan mở mắt trùng trùng nghe ngóng. Lại có tiếng đại bác từ đâu đó vọng lại. Anh Hiền. Nàng vùi mặt xuống gối.